

**A què juga l'Ajuntament
amb els equipaments
del barri?**

ÍNDEX

Editorial.....	3
Ens encarem a grans reptes	
En portada.....	4
Canvis en el Pla d'Equipaments Educatius	
La lluita pels equipaments no té fi	
Consell de Salut accidentat i protestat	
No a la guerra	
Escoles contaminades per amiant	
Memòria i Patrimoni.....	10
En Bangkok també hay ratas	
Entre vinils i K7s.....	12
Jordi Bonet: del Poblenou al món (2a part)	
Entitats.....	14
Xavier Modamio. President del Fotoclub Poblenou	
Espai Violeta.....	17
Globalitzar els drets laborals és un dret humà	
Receptes del món.....	18
El palong shak daal d'en Kalam	
Paisatges humans.....	20
Alimentació ètica, sostenible i saludable	
Apropem-nos / Pla comunitari.....	21
Cuida, cuida't, cuidem-nos	
Tauler de notícies i denúncies.....	23
Dades per a la història del Poblenou	
Espigó fantasma	
Apagueu el llum! El planeta vol dormir	
Recuperem el Memorial al Guti	
Manu Chao a la Flor de Maig	
Perquè no siguin més persones irregulars, signem	
Malestar i conflicte. Pere IV torna a sortir al carrer	

Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Rambla del Poblenou, 49, 08005 BCN Tel. 933 569 732
 elpoblenou@elpoblenou.cat www.elpoblenou.cat
 Secretaria..... dilluns, dimecres i dijous de 7 a 9 h
 Assessoria urbanística..... dimecres de 7 a 9 h (concerteu hora)

Fes-te soci/sòcia

Perquè els problemes del barri surtin a la llum i es resolguin ens cal ser una entitat forta, és per això que la teva aportació és important.

- La nostra entitat està formada de persones com tu, unes només aporten poc més d'un euro al mes de quota, altres hi dediquen part del seu temps lliure en la defensa del barri. De la manera que sigui, com més serem més força tindrem.
- Rebràs la revista *El Poblenou* a casa i tindràs dret a estar informat i a participar en la vida interna de l'entitat.
- Ser soci/a de la nostra entitat no comporta cap avantatge material: no som una empresa de serveis ni depenem de cap administració. Les quotes de socis són bàsiques per garantir la nostra independència.
- L'única condició per ser soci és que estimis el barri.
- L'únic benefici que tindràs és la satisfacció de contribuir a fer-lo més habitable.

Alta de soci/a

Nom i cognoms:
 Adreça:
 Població: CP:
 Telèfon: @ mail:
 DNI:
 Quota anual: 20 € ☐ Quota de suport de € ☐
 Domiciliació del pagament a través de la Caixa/banc:
 IBAN:
 (Signatura)

Revista *El Poblenou* n.116
 MARÇ - 2022

Edició:
 Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Equip de Redacció: Salva Clarós, Montse Milà, Josep Pascual, Xavier Pegenaute, Joan Maria Soler, Estrella Pineda

Col·laboradors: Josep Vallhonestà, Amador Pisabarro, Irene Julve Nieto, Toni Olivé Cabré, Mireia Clemente, Carlota Falgueras, Montse Milà, Tr Batxillerat Institut Maria Espinalt, Marc Andreu, Isabel Celma, Innan Urueta

Coordinació: Toni Coll

Fotografies: Salva Clarós, Joan Maria Soler, Foto Club del Poblenou, Toni Coll, Irene Julve Nieto, Pere Montiel

Portada: Toni Coll

Correcció: Josep Pascual

Disseny gràfic / maquetació: Joan Maria Soler

Impressió: Gràfiques Campàs

Tirada: 3.000 exemplars

Publicitat: Carme Martínez (629 046 004)
 comercial@elpoblenou@gmail.com
 Dipòsit legal: B-48543-97

El Consell de Redacció i l'AVVP no es fan responsables de les opinions expressades en les col·laboracions inserides a la revista, que han de considerar-se com a opinions personals dels sotassignats, tret de l'editorial i tot allò que està signat com a Redacció. La revista és de distribució gratuïta i es finança a través de la quota dels socis de l'AVVP i dels espònsors i anunciant (la línia editorial és absolutament independent d'aquestes institucions i empreses).

Ens encarem a grans reptes

En el moment de tancar aquesta revista que teniu a les mans estem pendents d'algunes notícies que marcaran, sens dubte, el futur del Poblenou, el nostre barri. Per una banda, l'aprovació provisional de la MPGM (Modificació del Pla General Metropolità) del 22@, i per l'altra, el debat sobre un nou pla d'equipaments del Poblenou. Al voltant d'aquests ja ens anirem posicionant amb més profunditat, però ara volem apuntar ja algunes idees.

Amb relació al 22@ volem destacar que hi ha aspectes que han millorat en el document que s'ha presentat a aprovació provisional. Es reconeix gran part de l'habitatge afectat, s'augmenta l'habitatge de protecció oficial, s'aposta per millorar la preservació del patrimoni salvant els passatges i molts edificis, s'impulsen eixos verds i s'aposta per un urbanisme més proper i amb perspectiva de gènere.

Però aquestes millores, que van en la línia del que hem defensat, no poden obviar que també hi ha algunes mancances importants. En primer lloc, no podem compartir la manca de participació ciutadana de tot aquest procés. Les entitats i la ciutadania no hem pogut debatre a fons amb l'Ajuntament sobre la modificació, especialment en aspectes que han aparegut al final del procés com, per exemple, els equipaments o el patrimoni. I, d'altra banda, hi ha un aspecte molt important i que ens preocupa molt que és l'habitatge. Augmenta molt el nombre d'habitatges privats al barri i això solament contribueix a una gentrificació del Poblenou.

És evident que el 22@ no pot resoldre el greu problema d'habitatge del Poblenou

i de Barcelona, però podria contribuir més a resoldre'l. Cal un canvi radical de les polítiques d'habitatge a Barcelona i a Catalunya. Hem d'apostar per l'habitatge públic i de lloguer. Cal entendre la urgència de garantir a la ciutadania l'accés a l'habitatge digne i assequible.

D'altra banda, com a barri del Poblenou, a partir de la Taula d'Equipaments, hem exigit al Districte de Sant Martí l'elaboració conjunta, en el termini de sis mesos, d'un nou Pla d'Equipaments per als anys vinents. El Districte ha fet propostes sobre equipaments concrets del nostre barri que contradiuen els acords que hi havia al barri. I s'han fet sense una visió global i sense participació ciutadana. El Poblenou necessita una proposta de futur en l'àmbit dels equipaments. Som un barri que ha viscut una profunda transformació i que preveu un creixement encara més gran. Hem de parlar d'educació, salut, atenció a les persones, cultura..., i hem de parlar del paper de les entitats i de la ciutadania per fer d'aquests espais eines per construir un Poblenou més cohesionat i viu.

Per fer això les entitats del barri ens hem de comprometre a construir aquest procés. I cal exigir al Districte que assumeixi el repte de treballar aquest pla d'equipaments amb visió àmplia, amb participació real i amb lideratge davant de totes les administracions.

Com us dèiem al principi, dos grans reptes per al barri que ens obliguen a exigir a l'Administració una participació ciutadana real i de qualitat i també l'aposta per construir uns barris sostenibles, propers, per a tothom. Uns barris on la gent pugui accedir a l'habitatge i construir el seu futur, el nostre futur.

La Junta de l'AVVP

Espònsors:

Canvis en el Pla d'Equipaments Educatius

Després de reiterades demandes de reunió amb el Districte de Sant Martí i el Consorci d'Educació per concretar on s'han de construir l'escola Flor de Maig i l'institut Joncar, el dia 20 de gener, en una reunió amb representants de l'Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou, el regidor del Districte comunica que l'escola Flor de Maig es queda on ha estat fins ara provisionalment (C/Llacuna/Sancho de Avila), l'institut Joncar es queda a Can Saladrigas, on ha estat fins ara també provisionalment, i que el Centre Esportiu Municipal, que es va instal·lar provisionalment ocupant una part del Centre Can Felipa, també es queda on és, en previsió d'una remodelació i ampliació.

La Plataforma en Defensa de l'Educació Pública del Poblenou, formada per representants de les AFA de les escoles i instituts del barri, fa mesos que demana una reunió amb el Consorci d'Educació per exigir una planificació escolar que contempli la construcció de les escoles i instituts que calen al barri.

No volem més la massificació d'alumnes ni els grups addicionals («bolets») que suporten les escoles i instituts del barri des de fa més de dotze anys.

Volem continuïtat dels projectes pedagògics, que han demostrat la seva eficàcia i qualitat, amb estabilitat del professorat. Volem unes bones condicions laborals per al personal docent, que està suportant unes condicions de treball molt dures amb la pandèmia. Necessitem substitucions des del primer dia.

Als centres educatius els manca personal de suport: vetlladors/es, monitors/es, per a atendre totes les necessitats educatives dels nostres fills i filles. Volem els recursos humans i materials necessaris per a una educació inclusiva i de qualitat. No volem que les famílies actuïn de finançadores de les administracions i hagin de pagar la falta de recursos de les escoles i instituts.

Exigim que la inversió en educació pública sigui una prioritat de les administracions i que el 6% del PIB es destini a l'educació pública, com recomana la Llei d'Educació de Catalunya.

Amb aquesta intenció hem enviat una carta al Síndic de Greuges de Barcelona, reclamant la seva intervenció davant la deixadesa de la resta d'institucions.

Amador Pisabarro

La lluita pels equipaments no té fi

El 17 de juliol de 2001, arran de l'aprovació un any abans del pla de renovació de les àrees industrials del Poblenou, anomenat el pla 22@, es va aprovar definitivament El Pla d'Equipaments del Poblenou, després que les entitats veïnals ho demanessin insistentment amb manifestacions al carrer. La raó incontestable que sustentava la insistència veïnal residia en la potent transformació urbana derivada dels plans urbanístics en curs que sumaven 16.721 nous habitatges i una previsió de 44.645 nous habitants que s'afegirien a una població de 60.903 residents, segons dades de l'INE de 1999. La necessitat de nous equipaments per al molt significatiu increment de població prevista justificava l'elaboració del que seria el primer pla d'equipaments de barri de la ciutat. L'execució del 22@ havia de garantir la reserva per a les propostes sorgides de l'estudi amb 145.000 metres quadrats de nou sòl públic per a equipaments.

Arran de la previsió de les necessitats d'equipaments del Poblenou a mitjà i llarg termini, elaborada entre la direcció del Districte, personal tècnic i representants del teixit veïnal organitzat en el territori, es constituïria la Comis-

sió d'Equipaments del Poblenou, com a òrgan de seguiment de la planificació i execució. Aquesta comissió formada per entitats veïnals i ciutadanes del barri ha vetllat per la provisió dels equipaments de benestar social, cultura, educació, sanitaris i esports. Fer quadrar el calendari d'execució dels equipaments amb la demanda a partir de l'arribada de nous habitants ha estat la gran lluita de la comissió. Tothom sap el temps que va passar fins que no es va construir la biblioteca del barri, les escoles i instituts inaugurats en mòduls prefabricats que encara avui persisteixen, i el retard en els equipaments sanitaris, casals i residències de gent gran, etc. L'incompliment més clamorós, però, ha estat en equipaments esportius, i més concretament la piscina. El pla contemplava una piscina amb inversió de 272 milions de pessetes al CEM Mar Bella, i la remodelació del CEM Can Felipa amb una nova piscina amb un cost de 217 milions de pessetes. No s'ha fet res d'això.

La insistència de l'AVV del Poblenou en la necessitat de construir una nova piscina responent a la demanda creixent al CEM Can Felipa, va derivar en la proposta de nou poliesportiu i pis-

"Catex" era el nom de l'empresa que hi havia a l'edifici de Can Felipa

cina en un solar municipal a Camí Antic de València, però la urgència del nou institut Maria Espinalt va passar davant. Llavors la comissió i el govern municipal van acordar fer l'equipament al solar municipal de Llacuna amb Sancho de Ávila. Passats els anys, el més calent és a l'aigüera. L'actual regidor del Districte i també regidor d'Esports ha decidit per tothom i, ignorant que fa més d'un any que la Comissió d'Equipaments reclama revisar el pla d'equipaments amb insistència però sense resposta per part del regidor, de forma unilateral i sense consulta, aquest decideix canviar novament d'ubicació. En el moment de tancar l'edició d'aquest número d'*El Poblenou*, el regidor ha acceptat asseure's amb la Taula d'Equipaments, sobretot perquè l'aprovació el mes de febrer de la modificació del pla 22@ que afegeix alguns milers més d'habitatges amb els seus corresponents equipaments, ho fa imprescindible.

A un any i mig encara no de les properes eleccions municipals, podem assegurar que aquest ha sigut un mandat perdut pel que fa als equipaments del Poblenou.

Redacció

Documentació d'una exposició de la Comissió Pro-Equipaments realitzada l'any 2003

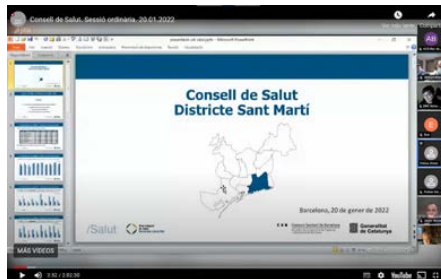

Consell de Salut accidentat i protestat

El 20 de gener va tenir lloc el primer Consell de Salut del districte del 2022. S'havia d'haver celebrat durant el mes de desembre, però la Coordinadora de Salut de Sant Martí, formada per les AAVV del districte, no va acceptar la proposta d'horari que preveia començar a les 16.45. Eren dates nadalenques que implicaven la necessitat de tancar temes i no deixaven altres horaris possibles als representants del Consorci de Salut de Barcelona, representat per l'Ajuntament amb un 40% i per la Generalitat amb un 60% en l'òrgan de govern del Consorci.

La coordinadora del veïnat s'hi va negar perquè considerava que aquest horari establia un precedent de format de reunions en horari lectiu que permetria la presència de tècnics i funcionaris sanitaris però dificultaria la de veïns i veïnes. El Consell Municipal del districte va trobar raonable la queixa i la reunió es va traslladar al gener.

La Coordinadora, però, demanava més coses: que els informes, que normalment es presenten en PowerPoint durant la sessió del Consell de Salut, fossin lliurats prèviament amb prou temps per a ser estudiats i poder formular preguntes amb coneixement de causa; que l'ordre del dia fos consensuat entre tècnics, responsables sanitaris i veïnat. Se'ns va

dir que sí i, per tant, la Coordinadora va formular punts de l'ordre del dia sobre els quals se suposava que el Consorci informaria, tals com: la situació de la covid al districte i la de les vacunacions, tant de la grip com de la covid, i també temes que interessaven pròpiament al veïnat: quina és la situació dels Centres d'Atenció Primària del Besòs, de la Pau i del Parc i la Llacuna; i també com es distribueix el nou pressupost de Salut al nostre districte

El desenvolupament del Consell va ser força accidentat i molt protestat per les AAVV perquè una part dels informes van ser presentats just el dia abans, i els altres durant la sessió del Consell. I respecte a l'ordre del dia, només es va presentar aquella part que ja havíem entès que el Consorci ens voldria explicar.

Tot i així, finalment vam poder saber que el CAP del Besòs estava pendent

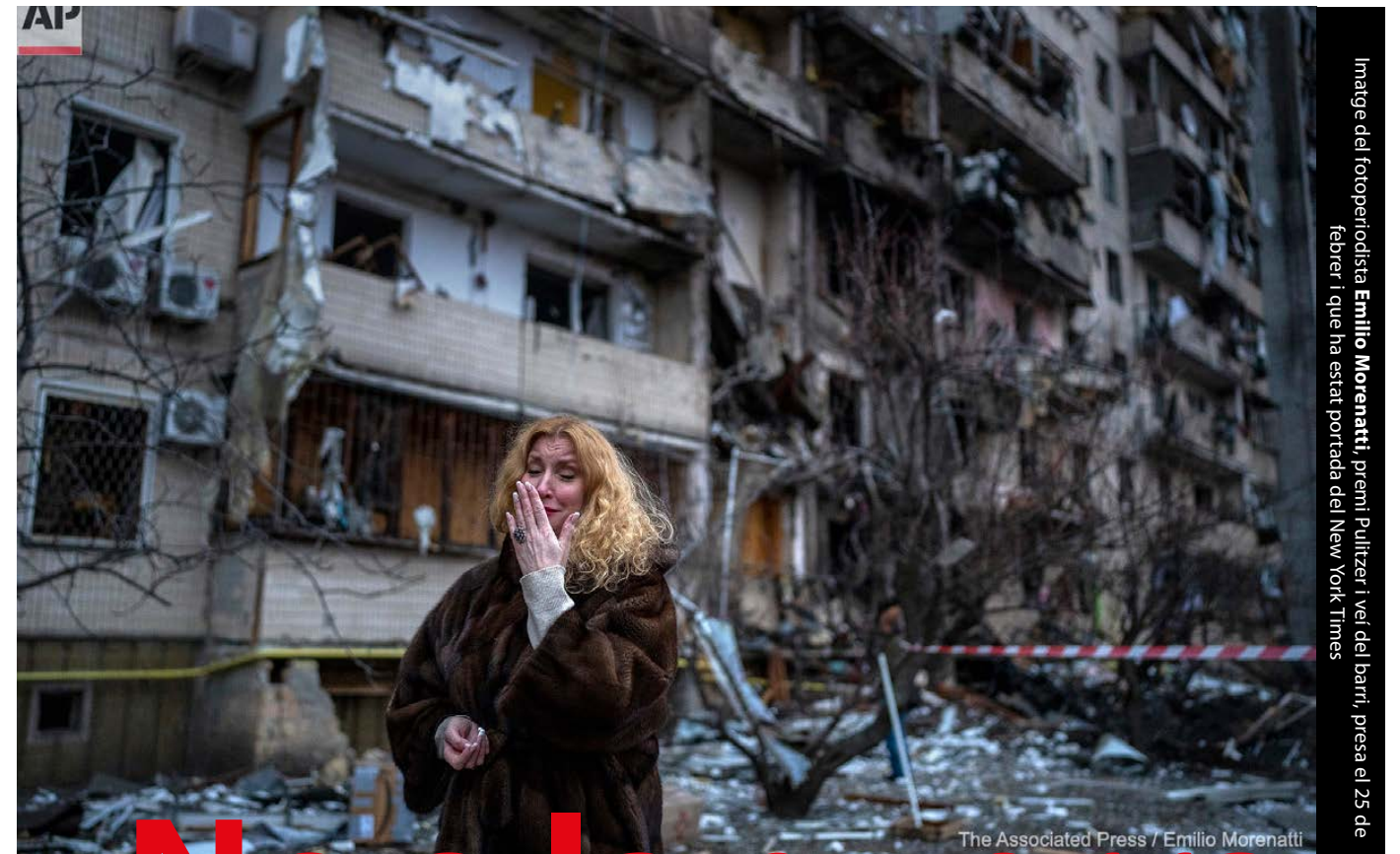
de signatura i passa el mateix respecte al de La Pau (encara que avui ja s'ha signat); en aquest últim cas perquè dos departaments de la Generalitat, Benestar i Salut, que a més són del mateix partit, no s'acaben de posar d'acord. I del Parc i la Llacuna perquè està pendent de cessió. Sabem el com, però no el perquè.

I respecte al conjunt de l'Atenció Primària al districte, com es distribuïran els pressupostos aprovats aquest any? Si després d'anys de retallades, si amb la situació pandèmica actual, ara no s'arriba al 25% del pressupost per a la Primària, què passarà quan la covid es doni per «gripalitzada»?

Afortunadament cal dir que, mentre estàvem redactant aquest escrit, la signatura pendent per al CAP La Pau s'ha acabat realitzant. Ara caldrà saber el calendari de les obres i els nous serveis que s'hi oferiran. Cal recordar que una de les peticions del veïnat és el manteniment del servei de pediatria.

I finalment, acords i conclusions a què es va arribar el 20 de gener: aquest Consell no es dona per acabat, tindrà una segona part i s'hi tractaran els temes que no han entrat a l'ordre del dia.

Josep Vallhonestà

Imatge del fotoperiodista Emilio Morenatti, premi Pulitzer i veí del barri, presa el 25 de febrer i que ha estat portada del New York Times

No a la guerra

Ens toca tornar a dir 'No a la guerra'. L'actual agressió militar del govern rus contra la població ucraïnesa, fruit de la tensió acumulada des de fa vuit anys, impacta en la vida de desenes de milions de persones i empeny al conjunt de la humanitat cap al desastre. Davant d'aquesta agressió, les entitats, moviments socials, partits i sindicats que impulsem aquest manifest som aquí, primer de tot, per a rebutjar aquesta agressió i per a mostrar la nostra solidaritat cap a totes les víctimes d'aquesta guerra i sumar-nos, així, al crit de desenes de capitals europees.

La nostra solidaritat és amb la ciutadania d'Ucraïna i amb les víctimes d'aquesta i de totes les altres guerres actives arreu. És amb les persones que han hagut d'abandonar casa seva i als seus éssers estimats i buscar refugi en altres països. Segons l'ACNUR, fins a cinc milions de persones poden veure's obligades a marxar de casa seva. Per elles i per tantes altres en cerca de refugi arreu del món, sense distinció d'origen, defensarem la seva protecció i seguretat: casa nostra, és casa vostra! El nostre suport també és per a totes les persones valentes que es manifesten als carrers de Moscou i a altres ciutats de Rússia per protestar contra les accions del seu govern, malgrat la repressió. Ja són milers de persones detingudes en pocs dies.

Però més enllà de les mostres de solidaritat i les declaracions de condemna, cal passar a l'acció per aturar la violència. Estem davant de la pitjor crisi ecosocial de la història, i les guerres agreugen aquesta situació perquè generen destrucció i més contaminació, fets incompatibles amb la vida. Necessitem que els nostres governs actuïn per a aturar l'escalada bel·licista abans de caure en una guerra de proporcions devastadores. Durant molt de temps, hem demanat que es treballés per a la pau, el desarmament, la fi del comerç d'armes i la prevenció d'una escalada bèl·lica davant les tensions generades a l'est d'Ucraïna. Però avui, que el conflicte s'ha intensificat, fem una crida a:

Que els governs de la Unió Europea, incloent l'Estat espanyol, i el conjunt de la comunitat internacional dediquin tots els esforços al seu abast per aconseguir —per la via de la negociació, solidaritat econòmica i propostes pacífiques— un cessament integral de les hostilitats i la retirada de totes les tropes d'Ucraïna.

Que la comunitat internacional proporcioni i garanteixi l'accés a l'assistència humanitària i la protecció internacional a la població d'Ucraïna, incloent-hi la població desplaçada i refugiada pel conflicte. La Unió Europea ha d'activar vies legals i segures de manera immediata, i el govern espanyol ha de posar els mecanismes per a fer una acollida real digna

assegurant que es respectin els drets de les dones i la infància. Els governs de la Generalitat i Ajuntaments han de tenir un rol de lideratge en aquesta acollida.

Que la comunitat internacional invertixi tots els esforços necessaris per a iniciar un procés real de diàleg que garanteixi el ple compliment del dret internacional. Cal que la UE i les Nacions Unides impulsin iniciatives de construcció de pau que acullin tots els actors, inclosa la societat civil dels països implicats i, especialment, les dones, per tal que puguin oferir solucions innovadores i pacífiques que treballin per a una solució negociada. Tot això passa per evitar un augment dels pressupostos militars perquè ens portaria a una escalada bèl·lica devastadora. No hi ha solució militar possible: cal rebutjar el model de seguretat hegemònic militar mundial, i de l'OTAN en particular, abordar les causes estructurals de la guerra i evitar prendre mesures que augmentin el patiment i les tensions del conflicte.

No hi ha camí cap a la Pau. La Pau és el camí.

Un cop més, des de Barcelona i Catalunya, cridem: No a la guerra.

Les vostres guerres, les nostres morts!

NO A LA GUERRA,
NI A UCRAÏNA NI ENLLOC

Plataforma Aturem la Guerra

CLÍNICA DENTAL GLÓRIES
Dr. José Fco. López Alias
DIAGNÓSTICO + PRESUPUESTO GRATUITO
Rbla. del Poble Nou, 157-159 1ªP
08018 BCN TEL. 93 485 37 93

el vinyet
Rambla Poblenou, 66

CLINICA VETERINARIA POBLENOU
TELS. 93 300 8726 - 93 300 6021
CAMÍ ANTIC DE VALÈNCIA 18 • 08005 BCN
www.vetpoblenou.com/blog
HORARI: dilluns a divendres, 9-14h i 17-20h / dissabtes, 10-14h

francesc creixell
PERRUQUERS
C. Ciutat de Granada, 63 baixos tel. 93 309 50 03 08005 BCN

FARMÀCIA JAUME GIRO LOPERENA
DERMOFARMÀCIA
FÒRMULES MAGISTRALES
HOMEOPÀTIA - FITOTERÀPIA
DIETÈTICA - ELIXIRS FLORALS
93 307 15 17
Marià Aguiló / Pujadas

Anuncia't
Amb la teva presència a la revista del barri tothom hi guanya!
629046004
comercial@elpoblenou@gmail.com

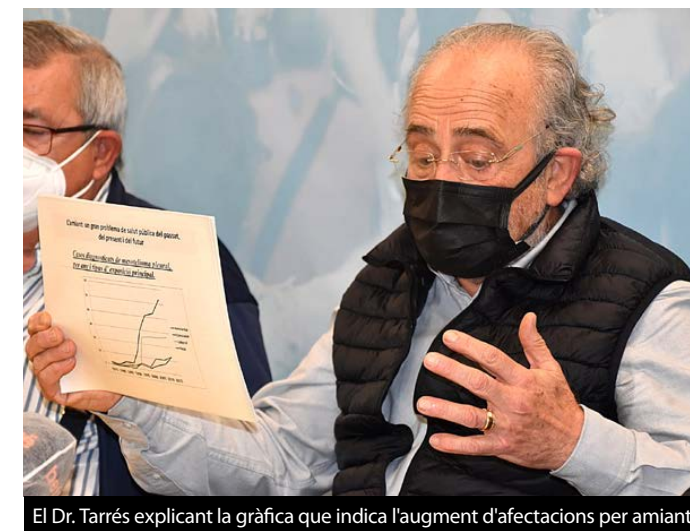
Escoles contaminades per amiant

Famílies de les escoles de l'entorn de Glòries mobilitzades per la presència d'amiant

Roda de premsa de la Favb per demanar la retirada d'amiant de les escoles

El Dr. Tarrés explicant la gràfica que indica l'augment d'afectacions per amiant

El Dr. Josep Tarrés, pneumòleg, doctor en medicina i un dels millors coneixedors de la patologia pels efectes de l'amiant, en diverses xerrades organitzades per la Comissió contra l'Amiant de la Favb no s'ha cansat de dir que les morts derivades per la inhalació d'aquest material són evitables. Però, a continuació assevera: «Si ara no hi fem res, els infants que avui respiren aquestes fibres podrien desenvolupar una etapa cancerígena d'aquí a trenta-cinc, quaranta o cinquanta anys».

Vint-i-cinc anys després que l'OMS advertís del perill de l'amiant, el 2002 es va prohibir a Espanya aquest material. Aquesta data és significativa perquè indica que la immensa majoria de l'amiant instal·lat ja ha complert la vida útil i la seva degradació fa que desprengui molt fàcilment fibres d'asbest. És per aquest motiu que les gràfiques dels estudis que ha fet el Dr. Tarrés al Vallès són ascendent respecte a l'aparició de malalts de mesotelioma pleural, que és un càncer

provocat exclusivament per la inhalació de fibres d'amiant. Malauradament, els problemes derivats d'aquest material no és cosa del passat sinó del futur. Ho repetim, si no hi fem res.

Als infants, la seva estructura en formació pulmonar, la intensitat de la seva respiració i tenir les vies respiratòries més a prop de terra els fan cinc vegades més vulnerables. Per aquesta raó és absolutament imprescindible tenir cura que els centres escolars i els seus entorns immediats estiguin lliures d'amiant.

El Poblenou, amb moltes naus del seu passat fabril amb restes degradades, és un dels barris de Barcelona que té més perill per aquesta contaminació.

L'AFA de l'escola La Llacuna és la primera que es va mobilitzar ara fa deu anys per aconseguir la retirada de l'amiant de la nau adjunta de Can Granota. Després de diverses interpel·lacions a l'Audiència Pública del Districte han obtingut que es treguin els baixants,

però encara queda pendent el desmantellament total de la teulada que sembla que es portarà a terme aquest estiu.

L'abril passat, les famílies de l'escola Fluvià, juntament amb veïns i veïnes i l'ACS Bac de Roda, van posar el crit d'alerta per una paret mitgera d'amiant molt deteriorada d'un edifici del costat del centre escolar. El propietari de l'edifici, que l'està rehabilitant per fer-hi un complex esportiu, no entra en raó i a més es permet el luxe d'amenaçar per escrit de portar als tribunals els qui el denunciïn, entre ells una doctora membre de la Comissió contra l'Amiant de la Favb per unes declaracions a TV3. Ni tan sols s'immuta quan l'Ajuntament li posa una multa. Nou mesos després de promeses sense resultats els afectats han escrit una carta duríssima a l'Ajuntament demanant la paralització immediata de les obres.

A tocar del barri, a les Glòries, les famílies de les escoles Els Encants, Leonor Moreno i Gaia fa mesos que es

mobilitzen per treure l'amiant de les fàbriques del seu entorn. Quaranta famílies es van plantejar de no portar els infants a les escoles quan van conèixer els informes que deien que l'encapsulament preventiu de l'amiant no era eficaç. Han fet manifestacions i taules rodones. Durant les festes d'aquest Nadal s'ha proce-

perjudicar la imatge del centre.

Però no haurien de ser ni les famílies ni els mestres els qui afrontin aquesta problemàtica. La responsabilitat és de l'Administració que ha de fer públic un pla per l'erradicació de l'amiant de les escoles i els seus entorns immediats. El Consorci d'Educació de Barcelona, en

temptació de no parlar-ne és molt gran. I responsables, perquè som conscients que la seva erradicació comporta mobilitzar importants recursos econòmics.

Les futures morts per amiant són evitables avui.

Joan Maria Soler

Amiant a tocar de l'escola Fluvià i d'habitatges

Teulada de la Seguretat Social tocant al pati de l'Ins. Maria Espinalt

En Bangkok también hay ratas

Durant el primer trimestre d'aquest curs 21/22 la companyia de teatre La Voz Ahogada i la Comissió Pedagògica de l'Associació Catalana d'Expresos Polítics del Franquisme (ACEPF) han estat treballant conjuntament en activitats d'aprenentatge als instituts sobre el projecte «Les dones que van construir els barris de Barcelona. Les lluites veïnals dels anys 60 i 70».

Mireia Clemente, representant de La Voz Ahogada, ens ho explica: «Vam iniciar aquest camí de la memòria l'any 2012 i ha estat un camí sense retorn. Antonia Jover ens portava a Madrid a conèixer el poeta Marcos Ana per a escriure una obra de teatre que parlés sobre els presos del franquisme al penal de Burgos. Allà va començar el viatge. De Burgos vam passar al Poblenou, i vam crear *La Lola. La historia de una mujer republicana*. A través de la vida d'aquesta veïna del barri, vam parlar de les dones dels presos polítics. Dones que, com ells, es jugaven la vida, però ningú no els ho ha reconegut.

»Vam decidir que ens diríem La Voz Ahogada, Projecte Escènic. Ens interessava la memòria històrica amagada i volíem parlar de les dones, doblement silenciades. Així ho vam fer a la produc-

ció següent *La història de les Brigades Internacionals*. En el quart muntatge ens vam centrar en les preses polítiques de la presó de la Trinitat durant el tardofranquisme.

»I el març de 2021 vam decidir parlar de les lluites veïnals dels darrers anys de la dictadura, quan tot era per construir. Parlaríem de les dones, perquè les lluites als barris i als moviments veïnals estaven protagonitzades sobretot per elles. Vam presentar-nos als premis Filadora 2021, iniciativa del grup municipal de Barcelona en Comú, que destina part del sou dels càrrecs electes a crear un fons per a promoure projectes socials, i aquest any el premi anava destinat al sector cultural. Jurat i ciutadania ens van atorgar el primer premi. Això ens va permetre treballar el projecte «Les dones que van construir els barris de Barcelona. Lluites veïnals dels anys 60 i 70», centrant-nos en els districtes de Sant Martí i Nou Barris.

»Aquest projecte ha tingut tres eixos: un de recerca, un de pedagògic i un d'artístic.

»En la recerca hem contactat amb moltes d'aquelles dones que van lluitar per les millores del barri i vam conèixer les lluites personals i familiars per poder

estar actives i tenir cura de la família.

»Per a la vessant pedagògica hem comptat amb la Comissió Pedagògica de l'Associació Catalana d'Expresos Polítics del Franquisme i hem treballat amb l'institut Nou Barris i el Maria Espinalt.

En Bangkok también hay ratas, títol inspirat en la frase que va dir l'alcalde franquista Viola a una veïna de Sant Martí quan van anar a demanar solucions al greu problema de rates que envaïen el districte.

»Amb el suport d'un bon assessorament històric, s'inicia un procés creatiu que va donar forma a l'obra de teatre documental *En Bangkok también hay ratas*, títol inspirat en la frase que va dir l'alcalde franquista Viola a una veïna de Sant Martí quan van anar a demanar solucions al greu problema de rates que envaïen el districte.

»La Rosi i la Mari, personatges sorgits de les vivències i records de les dones que van aportar el seu testimoni, són les protagonistes de l'obra. A través de la seva història, passegem pel barraquisme de la Perona, patim la corrupció franquista que especulava amb terrenys, re-

Alumnes de l'Institut Maria Espinalt fent un treball de recerca sobre aquesta obra de teatre

qualificava espais verds i construïa barris sencers sense serveis ni planificació urbanística, i vivim com les lluites van aconseguir totes les conquestes d'aquells barris. Amb la Rosi i la Mari coneixem el creixement de les associacions veïnals i el seu gran esforç per canviar les coses i fer de les zones més oblidades de la ciutat uns barris habitables.»

Un grup de 1r de Batxillerat de l'Institut Maria Espinalt va participar dins l'Espai de Recerca Activa ERA+ en un *repte* en què havien de preparar i muntar un audiovisual sobre el procés d'elaboració i representació d'una obra de teatre de memòria històrica.

La Comissió Pedagògica de l'ACEPF va oferir dues sessions explicatives del context històric de la Barcelona dels anys 60 i 70, la situació de les dones en aquells temps i el seu paper en les lluites veïnals, així com l'inici de les associacions de veïns. En una altra sessió, amb una representant de la companyia, es va explicar com es crea una obra de teatre per a transmetre memòria històrica (recollida de testimonis, guió, posada en escena, assajos...) i, introduint els mètodes d'història oral, es va ensenyar com fer les entrevistes.

Un altre dia van assistir a un assaig

de l'obra i van entrevistar i gravar el director, les artistes i els tècnics. I per últim, al Casal de Barri del Poblenou, amb l'assistència d'algunes de les protagonistes, l'alumnat distribuït en petits grups, va confeccionar un qüestionari i les va entrevistar i enregistrar el seu testimoni.

Després de l'assistència a l'estrena de l'obra a l'Auditori de Sant Martí, l'alumnat havia de finalitzar el seu *repte* i fer el muntatge d'un documental a partir de les gravacions de tot el grup.

«Hem pogut conèixer el franquisme de més a prop i la gent que en aquells moments difícils va lluitar pels seus drets»

La millor manera de valorar l'experiència és fer-ho amb les seves pròpies paraules. Així el Ferran diu: «M'ha agradat conèixer la història del nostre barri i crec que en aquest sentit, és un projecte essencial per a l'alumnat». La Marina i la Candela hi afegeixen: «D'aquesta experiència ens emportem coneixements nous dels barris on vivim i de totes les lluites que s'hi van dur a terme. Ens ha ajudat a valorar el fet que les dones són necessàries i essencials per a

l'evolució de la societat. Estem contents d'haver pogut viure de prop el procés de producció d'una obra de teatre i agraïm l'atenció prestada». La Rita, el Soufian i la Yvette destaquen: «Hem pogut conèixer el franquisme de més a prop i la gent que en aquells moments difícils va lluitar pels seus drets. Va ser molt interessant parlar amb les dones protagonistes d'aquesta lluita. És molt gratificant escoltar-les i veure la il·lusió amb què ho recorden i expliquen». Finalment el Dani ho arrodoneix: «Ha estat una experiència que ens ha permès interaccionar amb persones d'altres generacions. Conèixer la seva història, la seva experiència i la seva lluita ha sigut molt enriquidor i ens ha permès prendre consciència de tot el que van fer aquestes dones per poder arribar on som ara».

La feina de La Voz Ahogada en aquest projecte no s'acaba aquí. Volen fer arribar aquesta experiència a la resta d'instituts de Barcelona i de l'Àrea Metropolitana.

Tot el nostre suport a aquesta tasca d'extensió de la memòria històrica entre el jovent!

Mireia Clemente,
Carlota Falgueras, Montse Milà i
1r Batxillerat Institut Maria Espinalt

Jordi Bonet: del Poblenou al món (2a part)

En el número anterior d'*El Poblenou* repassàvem la trajectòria de Jordi Bonet, un tècnic de so amb un recorregut extraordinari: presentacions, esdeveniments, concerts de tots els estils (incloent-n'hi de simfònics i òperes), TV, ràdio, publicitat, cinema i sobretot teatre.

Ha treballat amb artistes de primera línia i ha inaugurat espais com l'Auditori o el TNC, ambdós, per cert, amb problemes de sonorització que va haver de solucionar a cuitacorrents. ¿Heu vist algun cop unes cortines de vellut verdes a l'Auditori que tapen els laterals, quan heu anat a un concert? L'Auditori té una bona sonorització per a orquestra, però una ressonància enorme per a altres tipus de música: les cortines l'esmoreeixen. Al TNC va solucionar els problemes d'acústica posant micròfons i mampares.

Com avançava en el primer article, Jordi Bonet va ser l'encarregat del so a les Olimpíades del 92 i és sobre això del que parlarem avui. Va ser el responsable del so, però de tot el so: sonorització de l'estadi, cerimònies, Mundovisión, gravacions... Coordinava un equip de cinquanta-sis tècnics.

Dos anys de feina dedicats exclusivament a preparar-les, de planificar cada detall i de viure pràcticament sota l'estadi, on tenien les oficines. I és que s'havien de tenir en compte coses com un possible boicot i per això tota la sonorització estava doblada. El Jordi duia la taula central, però al seu costat hi havia una unitat mòbil amb un tècnic que feia el mateix i que funcionava totalment independent. Les mànigues dels cables sortien de les dues taules, a banda i banda de l'estadi, així si hi havia un sabotatge per un cantó, podia continuar l'altre. Igualment, del micròfon del rei, que era sense fil —llavors n'hi havia molt pocs—, en sortien dos cables. Si tallaven un cable, hi havia l'altre; si fallaven tots dos,

el sense fil; i si posaven un inhibidor, hi havia els cables. I és que la seguretat temia alguna acció per part de Terra Lliure. M'explica que a la cerimònia inaugural van sortir sis onades menys durant l'espectacle de la Fura. Tres policies infiltrats durant els assajos havien detectat tres integrants de Terra Lliure, que duïen sota els mallots unes senyeres per desplegar-les quan el Mediterrani quedés en calma. Just al moment abans de sortir, els van detenir.

El dia abans de la inauguració van fer un assaig general amb públic i van enregistrar el so ambient. És el que vam sentir per la tele. En previsió d'una possible xiulada al rei —que va existir— o de qualsevol altre incident, es va enregistrar i editar tot el so, i l'endemà el van disparar al mateix punt que el dia anterior la gent havia reaccionat.

només un dia!) perquè la música i els efectes estaven calculats. El Jordi va córrer amb l'Epi per l'estadi la nit anterior i li va fer escoltar la música una vegada i una altra perquè sabés per on havia de passar a cada moment. Fins i tot l'encesa de la fletxa tenia el seu propi efecte sonor

Ryuchi Samakoto

Josep Carreras
Andrew Lloyd Weber

Els himnes de tots els països els va enregistrar a l'Aliança, ja que els n'havien enviat alguns amb una qualitat molt dolenta. Però també va fer altres enregistraments: al teatre de les Llars Mundet, la banda sonora de Sakamoto i Badalamenti; i després voltant per mig món: Domingo, Carreras, Caballé, Balsa, Krauss...

La marxa per dins l'estadi de la torxa portada per l'Epi estava assajada (en

que assajaven a les nits de forma totalment secreta.

Posteriorment, els comitès organitzadors de les Olimpíades d'Atlanta i Sidney van intentar contractar el Jordi perquè portés el so tal com havia fet a Barcelona, però va declinar l'ofertament.

Irene Julve Nieto
Toni Olivé Cabré

Arxiu Històric del Poblenou

“La platja està fotogràficament amortitzada”

Xavier Modamio

President del Fotoclub Poblenou

Al Poblenou hi viu el premi Pulitzer de fotoperiodisme Emilio Morenatti, guardonat per les seves instantànies de la pandèmia a la ciutat i, darrerament, cèlebre també per la seva impactant tasca fotogràfica a Ucraïna. Un cop retornat

de la guerra, Morenatti haurà de trobar algun moment per programar la trobada o col·laboració que, abans de la pandèmia, va quedar a mig concretar amb el Fotoclub del Poblenou. Ho recorda el president de l'entitat, Xavier Modamio,

que aquest any està capficat de ple per organitzar, a la tardor, la primera Biennial Fotogràfica del Poblenou, que serà pionera a Barcelona.

El Fotoclub Poblenou és una entitat

creada el juny del 2011 per mitja dotzena d'aficionats a la fotografia i que ara, una dècada després, n'aplega ja més d'un centenar. “Durant la pandèmia hem doblat els socis, perquè molta gent ha redescobert una afició que tenia aparcada”, explica Modamio. Sempre proactius a desvetllar l'interès i el gust per la fotografia, des de l'entitat van aprofitar el confinament per fer una dotzena de concursos setmanals que van animar i ampliar la seva parròquia. Modamio certifica que “la majoria de les noves incorporacions al Fotoclub són dones”, tot i que la paritat encara queda lluny, perquè més de dues terceres parts dels membres de l'entitat són homes. “I d'una mitjana d'edat elevada, amb un perfil de jubilats joves, perquè els joves de veritat tiren més de mòbil”, precisa.

“Durant la pandèmia hem doblat els socis, perquè molta gent ha redescobert una afició que tenia aparcada”

Ara bé, no tot deu ser al·lèrgia del jovent a les càmeres rèflex —que al Fotoclub no són analògiques ni van amb rodets de pel·lícula que ja han passat a la història, sinó totes digitals— perquè, com explica Modamio, la vegada que, per festa major, el Fotoclub va promoure un concurs de selfies “no s'hi va apuntar ningú”. Per contra, tots els cursos de formació que organitza l'associació, des del nivell bàsic fins al semiprofessional, “tenen molt d'èxit”. Entre altres motius, també perquè són accessibles i a càrrec d'una entitat amb vocació de servei públic que no rep cap subvenció i es manté del tot amb les quotes dels socis. I amb les donacions de material que fan alguns dels seus membres que són professionals quan, per exemple, han de renovar o demuntar un estudi.

Assegut entre focus en una cadira de la sala del Casal de Barri Poblenou que el Fotoclub fa servir de seu i que, objectivament, li ha quedat petita —per això, mentre ell fa l'entrevista, desenes dels associats celebren una sessió de comentari fotogràfic a la sala d'actes—, Modamio confessa: “Jo pràcticament havia abandonat la fotografia abans de l'arribada del digital, perquè em sortia caríssima”. I com ell, segurament tants d'altres. Per això no és cap nostàlgic del rodet i del revelat manual que, això sí, si disposessin d'un local amb condicions no renunciarien a abordar.

Els ral·lis fotogràfics que el Fotoclub organitza per festa major —amb 160 participants a la darrera edició— i la futura biennial —per a la qual ja hi ha set sales d'exposició emparaulades al barri entre el 4 i el 20 de novembre—, contribueixen a fer créixer una afició que, d'altra banda, la fotogènia del Poblenou ja propicia. Modamio explica que, per a ell, l'àrea més fotogènica del barri és “la plaça Prim i el seu entorn, que és especial”. Però tampoc no li fa fàstics a “la zona del 22@, que també dona molt de si”. En canvi, potser perquè s'han fet “moltes vistes o postes de sol”, creu que “fotogràficament la platja està amortitzada”.

També la festa major està retratada del dret i del revés, però això no treu que el Fotoclub hi participi —“l'exposició organitzada el 2018 a Can Felipa va ser un èxit”, rememora Modamio— i que els seus integrants estiguin sempre disposats a col·laborar, un o altre, amb moltes activitats i entitats del barri quan els ho demanen. “Cada any participem en l'organització de la cavalcada de Reis i el campament reial, i també col·laborem amb l'Eix Comercial i amb la llibreria Etcètera”, esmenta Modamio a tall d'exemples.

No obstant, no només de la vida i dels paisatges del barri viu el Fotoclub. D'entrada, i a banda del casal de barri de la Rambla, l'entitat té estreta relació també amb els casals de la Llacuna i amb l'Antoni Miró Peris del Clot. I els seus socis i participants dels tallers no se centren només a retratar el Poblenou, com es pot comprovar en les diferents exposicions que fan. Sortir d'excursió “al camp” a fer pràctiques o experimentar “amb gotes d'aigua, amb fotos nocturnes o amb el processat fotogràfic” són algunes de les activitats que Modamio esmenta. I el photoshop? També el fan servir; sense manies. “Un dels companys del Fotoclub havia treballat amb l'Oriol Maspons i recorda que retocava els clixés amb tippex”, revela Modamio per dessacralitzar alguns tòpics.

Aquest any el gran objectiu és la Biennial Fotogràfica de la tardor

Col·laborar amb l'Arxiu Històric del Poblenou o amb l'Associació de Veïns i Veïnes ara que celebra els 50 anys són alguna de les assignatures pendents o dels deures que es posa el mateix Modamio. No obstant, aquest any el gran objectiu és la Biennial Fotogràfica de la tardor. Per això celebra que ja tenen emparaulada la participació d'uns expositors de Prada de Conflent. “Serem internacionals”, diu Modamio mig en broma i mig seriosament. Quan el Fotoclub concreti la col·laboració amb l'Emilio Morenatti, en certa manera podrà també lluir de Pulitzer.

Marc Andreu

SABATERS DES DE 1870

Villarroya

Rambla Poblenou, 45
Tel. 93 485 27 90
08005 Barcelona

GELATERIA FABRICACIÓ PRÒPIA & ARTESANA
casa fundada l'any 1912

¡Ché qué horchata!

EL TIO CHE

Rbla. del Poblenou, 44-46
08005 BCN
Tel. 93 309 18 72
www.eltioche.com

Joan Valls

Tot en Moda Home

C/. Ramon Turró, 216
tel. 932 210 084

Coral de dones de La Flor de Maig

Cerquem directora voluntària i també animem les dones feministes que vulguin passar-s'ho bé a venir cantar amb nosaltres

Contacte: 629 046 004

Noves promocions de la cooperativa d'habitatges Fem Ciutat

Gardunya

El Turó

Fòrum Litoral

XARXA D'ALIMENTS

POBLENOU

RECOLLIDA D'ALIMENTS
DISSABTES, d'11 a 13h
A l'Ateneu Flor de Maig (C/Dr Trueta, 195)

SUPORT MUTU I AUTOGESTIÓ

RECOLLIDA DE DINERS

Nº de Compte: ES65 1491 0001 2621 4629 7029

xarxadalimentsp9@gmail.com
@MutuP9
@xarxa.aliments.poblenou

Globalitzar els drets laborals és un dret humà

Les treballadores de la llar al Líban, esclavitud del segle XXI

Quan aquesta revista es publiqui, moltes dones hauran omplert els carrers reivindicant espais de llibertat, drets laborals i socials, en un dia molt significatiu per a la lluita feminista com és el 8 de Març.

Però malauradament, moltes dones no poden gaudir d'aquest dret de manifestació, perquè viuen en països sense llibertats o perquè les seves condicions laborals són d'esclavitud, com per exemple les treballadores de la llar al Líban.

El Líban, proporcionalment, és un dels principals països de destinació de les treballadores domèstiques migrants, unes 250.000 dones. La majoria provenen de països africans i del sud i sud-est asiàtics, especialment d'Etiòpia, Filipines, Bangladesh i Sri Lanka, on són expulsades del mercat de treball per un model econòmic desigual i llançades a la migració forçada, per acabar ocupades en la informalitat en condicions de semiesclavitud. Tal com ha denunciat l'OIT (2016), aquestes dones són reclutades al seu país d'origen, per particulars o per les més de cinc-centes agències especialitzades que hi ha al Líban, mitjançant la promesa d'un treball digne que els permetrà contribuir a l'economia familiar, però quan arriben al Líban es troben atrapades en una presó feta a mida, la *kafala* o esponsorització.

Què és la *kafala*?

Un cop al Líban, les treballadores domèstiques immigrants es veuen excloses de les lleis laborals nacionals. En

canvi, els seus drets i obligacions estan definides per un esquema de patrocini anomenat *kafala*, una forma d'esclavitud moderna, segons grups pels drets humans.

La legislació no reconeix que la feina de la llar pugui ser objecte d'un contracte de treball, per la qual cosa, només poden quedar-se al país sota la tutela o esponsorització del propietari o propietària de la casa, els quals seran responsables de totes les seves accions, és a dir, passen a ser tractades gairebé com una propietat més i en conseqüència se'ls controlen tots els aspectes de la vida: salaris, la capacitat per moure's i viatjar, els poden retenir el passaport; és a dir, queden en mans de qui se'n fa càrrec.

Tot això, unit al confinament en l'àmbit privat on treballen, les torna invisibles a la societat i afavoreix que siguin víctimes d'abusos i explotació laboral: jornades superiors a les disset i divuit hores diàries, sense hores ni dies de descans, salaris baixos que en moltes ocasions ni arriben a cobrar... També són víctimes de maltractament físic i d'assetjament sexual amb plena impunitat. Tot amb la cobertura «legal» de la *kafala* que no permet a les treballadores rescindir la

relació d'esponsorització de forma unilateral; ja que només es permet finalitzar la *kafala* entre ocupador/a treballadora si concorre un cas d'abús físic o sexual certificat per un metge, quan s'incompleixi l'obligació de pagar el salari o bé quan es demostrï que la treballadora va ser reclusa contra la seva voluntat. A la pràctica, és gairebé impossible que les víctimes d'aquest sistema puguin denunciar els abusos de què són víctimes, ja que aquesta denúncia derivaria en la pèrdua de la *kafala* i del permís per continuar residint al país.

En aquest context de vulnerabilitat i violència, la sinistralitat de les empleades de la llar al Líban és molt alta. El govern libanès va reconèixer que hi ha una mitjana de dues morts de treballadores domèstiques a la setmana com a resultat d'un homicidi, un suïcidi o un intent fallit de fugida desesperada.

Estrella Pineda

La Fundació Pau i Solidaritat de CCOO de Catalunya, a través de la cooperació sindical amb la FENASOL (Federation Nationale des Syndicats des Ouvriers et Employés au Liban), contribueix a empoderar laboralment i sindicalment les treballadores domèstiques migrants del Líban.

El palong shak daal (llenties amb espinacs) d'en Kalam

A Apropem-nos vam conèixer en Kalam quan a la festa del Poblenou de Tots els Colors es va asseure a la parada i va ajudar a cosir les manualitats a les criatures. No és habitual que un noi tingui destresa amb l'agulla i ens va explicar que era sastre i havia vingut de Bangladesh.

En Kalam té trenta-set anys i és el penúltim de vuit germans d'una família benestant en què el pare, d'ofici fuster, era un polític equivalent a regidor fins que, quan ell tenia cinc anys, en una campanya electoral, va morir assassinat. Aquesta desgràcia els va capgirar la vida. La mare va canviar de poble amb els fills perquè allà li havien matat el marit i tenia molts deutes, va vendre terrenys i van començar a passar gana. Les dues germanes grans de quinze i divuit anys es van casar per alleugerir la família i en Kalam amb tretze anys cuidava ànecs per guanyar algun diner.

L'escola era privada i sovint no la podien pagar, a en Kalam li feia vergonya, feia moltes festes i no va acabar la secundària. Treballant en el que podia, va aconseguir pagar-se un curs de sastre i, mancat de roba per aprendre a tallar, va utilitzar el sari vell de la mare. El negoci donava just per a subsistir i va decidir anar a la ciutat. Va comprar màquines de cosir i les germanes l'ajudaven. Va emigrar buscant millors alternatives.

Va anar a l'Iran i, mitjançant les màfies, va arribar a Turquia amagat en l'espai del ventilador d'alt d'un autocar on va passar més de vint-i-quatre hores sense poder moure's; un cop allà el van empresonar per irregular. Va connectar

novament amb la màfia per sortir de Turquia i el van portar a una nau on va passar tres mesos amb tres-centes persones, compartint un sol vàter i passant molt de fred. Va emmalaltir i pensava que es moriria. Quan li van proposar d'anar cap a Grècia va acceptar pensant que era millor morir pel camí; només havien de pagar si arribaven a destí i volia saltar abans. El vaixell es va espallar i en arribar li van demanar 4.500 €. Veia com apallissaven i cremaven amb una planxa roent els que no pagaven i va telefonar a la seva mare plorant i demanant que li enviés diners. L'ajuda de la família i del veïnat li van salvar la vida. A Grècia va aconseguir feina en un restaurant on tenia un bon sou, però durant la crisi del 2008 hi havia molta agressivitat contra els immigrants i, si estava en un parc, grups de joves l'apallissaven. Un dia tornant de la feina li van tirar una ampolla i el van ferir. Va agafar por i va dir al seu cap que marxava. Degut als deutes pendents no podia tornar a Bangladesh. Va cobrar el sou i utilitzant novament la màfia, que no era tan dura i el viatge era en avió, es va dirigir a Itàlia. No va trobar feina i es va dirigir a França i després a Barcelona. Vivia al barri de la Pau, treballava en alimentació i cobrava 10 € per 12 hores diàries; després va treballar cosint a Santa Coloma i durant tres mesos va estar tancat sense veure el sol. No el deixaven sortir i l'amenaçaven dient que si el trobava la policia el deportarien. No ho va resistir i va marxar. Buscant el mar va arribar a les Tres Xemeneies. Li agrada el clima d'aquí perquè el sol és important per a la seva salut.

Tant a la Pau com a Santa Coloma empresaris indis van aprofitar la seva condició d'irregular per explotar-lo.

Va fer un curs per aprendre la llengua i hi va conèixer un home que el va ajudar. Li va deixar una habitació a casa seva, li va buscar feines de neteja i el va orientar en els tràmits de regularització. Va treballar de cambrer de pisos però per la malaltia no ho va resistir. Després li va presentar un amic del Poblenou que li ha llogat una habitació. Li agraden molt les plantes i el pis en què viu és com un jardí.

L'espai de què disposem no ens permet detallar l'abast del patiment d'en Kalam. Durant el seu itinerari, va passar molta por i va patir intensament el fred i la neu. Busca una feina i un horari compatibles amb la seva malaltia. Li agrada viure al barri tot i que també aquí ha trobat racisme. És una persona educada i respectuosa i voldria ser tractat de la mateixa manera.

Pertany a un grup de suport que li va fer una acreditació de la malaltia perquè pogués anar a piscina per 10 €. Va conèixer Apropem-nos a Can Felipa. Diu que li agrada el barri perquè hi ha gent de totes les procedències. De Barcelona li agrada sobretot el mar i també la muntanya. No li agrada estar sense feina. La treballadora social li està tramitant el certificat de discapacitat i pensa que així podrà trobar feina amb més facilitat.

Montse Milà

Si teniu una recepta amb història que us agradaria compartir, envieu-la a elpoblenou@elpoblenou.cat

Palong Shak Daal (lentejas con espinacas)

Ingredientes (4 personas)

200 gramos de lentejas amarillas o rojas
100 gramos de hojas de espinacas
Aceite
1 cebolla
1 chile rojo seco
1 cucharadita de comino entero
1 cucharadita de jengibre en polvo

1/2 diente de ajo
1/2 cucharadita de cúrcuma en polvo
1/2 cucharadita de cilantro en polvo
1/2 cucharadita de pimentón
Sal
200 gramos de arroz basmati

Elaboración

1- Lavar y cortar en trozos las hojas de espinacas. En una cazuela ponemos agua a hervir, en el momento que hierva añadimos las espinacas y las dejamos 2 minutos, tiramos el agua y reservamos las espinacas.
2- Para las lentejas les añadimos 4 tazas de agua, sal y dejamos hervir durante 20 minutos. Reservamos las lentejas dejándolas en la cazuela donde las hemos hecho.
3- En un mortero machacamos la pasta de ajo y jengibre: un poquito de aceite, 1/2 o 1 diente de ajo y el jengibre en polvo, hasta conseguir la pasta.
4- Echamos media cebolla picada en una sartén con aceite y la freímos junto con trocitos de chile hasta que la cebolla esté bien dorada. Retiramos la cebolla y el chile a un plato.
5- En el mismo aceite freímos el comino entero y añadimos

la pasta de ajo y jengibre junto con 2 cucharadas de agua. Lo mezclamos con la cúrcuma y cilantro y salteamos durante 2 minutos.
6- Añadimos las especias del paso anterior en la cazuela de las lentejas; si han quedado secas, añadimos un poco de agua, mezclamos bien y rectificamos de sal. Añadimos las espinacas y mezclamos bien.
7- Cubrimos la cazuela y cocinamos durante 10 minutos a fuego medio; cuando veamos que la mezcla tiene aspecto de puré, lo retiramos del fuego.
8- Se sirve caliente, espolvoreando la cebolla y los chiles por encima, además las acompañamos con arroz.
9- Para hacer el arroz basmati hay que lavarlo antes unas 3 veces con agua fría para que suelte el almidón.

Alimentació ètica, sostenible i saludable

Soc Isabel Celma, filla del Poble-nou, estic en diverses entitats del barri i soc sòcia fundadora de la Cooperativa de Consum Ecològic i Responsable Cydonia. Fa més de quaranta anys, vaig iniciar-me en la meditació, el ioga, l'hinduisme..., tendències d'aquells moments. De petita no m'agradava la carn i quan em vaig iniciar en tot aquest món, vaig veure que deixar de menjar carn era un element més d'un camí ètic i filosòfic, de purificació de cos i ànima.

Després, amb el temps i gràcies també a la revista *Integral*, vam afegir a la motivació per la salut, la qüestió de l'ecologia. Es tractava de no malmetre el medi ambient.

Ens sentíem una mica sols, especialment a Espanya, on era difícil sortir de l'amanida i la truita quan menjàvem fora de casa. A l'estranger era més fàcil, perquè l'opció vegetariana ja estava més estesa. Va ser una sort topar-nos amb Cydonia, un grup reduït de persones que ens va obrir a un altre món, el món social i ètic, i a la justícia social. Ara per ara, doncs, la nostra filosofia està basada en tres eixos: salut, ecologia i justícia social.

Després vaig dedicar-me de ple a la cooperativa. Estimulades pels companys, amb una altra companya vam començar a fer receptes. Vam trobar una editorial petita, Món Florit, que ens les va publicar. Aquest llibre ens ha aportat moltes experiències, ha sigut meravellós. A partir d'aquí es va configurar la idea de fer un curs de cuina. De seguida vaig adonar-me que hi havia molta gent que en sabia més que jo, però sí que hi podia transmetre tota la meva experiència com a naturista i com a vegetariana. He estat deu anys molt activa fent xerrades

i tallers de nutrició, amb aquestes tres vessants: la salut, l'ecologia, i la justícia social.

Quan parlo de justícia social en l'alimentació, em refereixo al fet que unes quantes empreses «alimentàries» monopolitzen el mercat. També em refereixo a la producció intensiva, «industrial», que malmet el medi ambient, que, per exemple, recull la fruita sense madurar i la transporta a grans distàncies, que fa fora les comunitats indígenes o arrassa les seves terres per fer-hi monocultius. Tot això provoca la ruïna del petit productor a més de contribuir a la contaminació amb CO2. Quan parlo de justícia social faig referència als productors. Tots coneixem el comerç just, prefereixo comprar un cafè que sé que, tot i que bé d'ultramar, ha estat produït amb totes les condicions laborals. Això ve a parar al que en diríem Sobirania Alimentària. Es tracta de crear les condicions perquè els productors conreïn els seus productes sabent que els vendran a un preu just.

Jo soc ovolactovegetariana. A més de vegetals, menjo ous i formatge, però només de cabra i d'ovella. Aleshores, en

el llibre editat, els aliments principals són: fruita, verdura, cereals, fruita seca, algues, llavors i llegums. Avui dia pots menjar molt variat sent vegetarià, fa quaranta anys era un veritable problema i, a més, havies d'estar constantment donant explicacions. Per exemple, vegetarians i vegans, disposem avui dia del seitan, una font útil de proteïnes.

Està demostradíssim que no cal en absolut la ingesta de proteïna animal. Ara bé, quant a les proteïnes d'origen vegetal s'ha de saber com combinar els aliments i d'on treure-les; per exemple, tant els llegums com els cereals per si mateixos no tenen tots els aminoàcids necessaris. Perquè la proteïna sigui completa l'aliment ha de tenir els nou aminoàcids essencials. Per això és tan important fer la ingesta dels dos conjunts.

En conclusió, es tracta de deixar de menjar coses innecessàries, tenir bona informació de la procedència dels aliments, menjar productes sans i productes naturals, reduir el consum de productes envasats i precuinats, reduir, reduir, reduir...

Isabel Celma

Cuida, cuida't, cuidem-nos

Un projecte per reflexionar i formar-se en la cura

Darrerament la paraula cura es va sentint arreu sobretot en els entorns comunitaris de la nostra ciutat. Els esforços per posar les cures al centre de la vida com a possibilitadores de la resta d'activitats denominades «productives» està començant a donar alguns fruits. En el marc d'aquests esforços el projecte «Cuida, Cuida't, Cuidem-nos» es va dedicar al llarg del 2021 no únicament a visibilitzar la cura, sinó a cooperar en la reflexió i la capacitació en l'àmbit de les cures adreçades a la gent gran.

Aquest projecte neix de la necessitat de crear espais arrelats al territori on entitats i organitzacions puguin aportar eines concretes a les persones cuidadores, majoritàriament dones. En aquest sentit amb el suport d'Apropem-nos, el Pla de Desenvolupament Comunitari (PDC) del Poble-nou, la cooperativa Clara Ser Gran, l'associació Hospice.cat, amb la col·laboració de la Taula Eix Pere IV, van ajuntar esforços per portar a terme aquest projecte que va comptar també amb una subvenció de l'Ajuntament de Barcelona, que va facilitar el cofinançament.

El projecte va desenvolupar dues línies principals d'acció: reflexió crítica sobre decisions i necessitats de cura amb la pròpia gent gran dels casals de Sant Martí; i un espai per a la formació de dones cuidadores. En total es va portar a terme dos grups de formació per a cuidadores de gent gran amb dependència, un grup de cures bàsiques per a persones al final de la vida i set sessions de Cafè de les Cures.

La participació a tots dos espais va ser gran i majoritàriament femenina, confirmant la forta feminització del sector: som més dones velles i som més

dones cuidadores. Malgrat l'esforç per afavorir la participació dels homes, únicament vam comptar amb la seva participació en els espais portats a terme als casals de gent gran. En total, aquest projecte va rebre més sol·licituds de les que va poder atendre donat el context de pandèmia i la necessitat de reduir l'aforament.

La major part de les trenta cuidadores participants a les formacions són dones migrades de països d'Amèrica, entre les quals destaquen les cuidadores nascudes al Perú (22%), Filipines (18%), Hondures (13%) i Colòmbia (11%). El 40% de les cuidadores participants tenen entre 40 i 63 anys d'edat; la majoria fa menys de cinc anys que són a Catalunya, el 26 % viuen soles i el 18% soles amb fills a càrrec. Pel que fa al seu grau de formació, la majoria (73%) compta amb estudis superiors o de batxillerat i el 60 % al seu país d'origen hi realitzava feines qualificades, sobretot, feines en l'àmbit sanitari: infermeria, auxiliars d'infermeria i tècniques de laboratori. El 90% de les participants treballen o han treballat al nostre país en la cura de gent gran, el 40 % tenen formació específica en cures, però un 33% no en té cap. Quant a la seva situació administrativa, gairebé una quarta part es troba en situació d'irregularitat administrativa i un 16% sota mesures de protecció internacional.

Als espais de reflexió amb la gent gran que van tenir lloc als casals de Sant Martí, es va promoure la reflexió en primera persona sobre aspectes clau: com vull envellir?, cuidar és cosa de dones?, i cures al final de la vida. Aquest va esdevenir un espai ric que va aconseguir fer sentir la veu de la gent gran com a

subjectes del propi procés d'envelliment, cura i mort.

Aquest projecte, tot i ser un èxit, posa en relleu la necessitat de construir espais permanents de proximitat i cura comunitària per reflexionar, construir i acompanyar les cures, l'envelliment i la mort. En aquest sentit, hem vist que els casals de gent gran i el centres cívics poden tenir un paper rellevant per a facilitar eines i sostenir espais permanents d'acompanyament col·lectiu, tot defugint d'oferir únicament activitats de lleure.

Innan Urueta

Cooperativa Clara Ser Gran

Perquè no siguin més persones irregulars, signem

#Regularizaciya
Movimiento Estatal

Una Iniciativa Legislativa Popular (ILP) és una acció de democràcia directa prevista a la Constitució. És un recurs de la ciutadania per a instar el Govern a legislar en un tema que preocupa i es considera d'interès general. Cal recollir 500.000 firmes.

Els immigrants irregulars, sense permís de residència ni de treball i amb la por de ser deportats malgrat que molts d'ells fa molts anys que són entre nosaltres, viuen una situació d'injustícia que la llei ha d'esmenar.

Amb aquest objectiu «Esenciales», composta per diverses entitats d'arreu de l'Estat, ha creat una plataforma que

amb el lema «Regularización Ya» ha activat una ILP que ha arribat també al Poble Nou. Paradetes al carrer i a les seues de diferents entitats recolliran signatures en els plecs normatius.

El nostre barri ha respost sempre solidàriament a les necessitats de les persones, de procedències diverses, que formen part del veïnat i, en aquest sentit, som diverses les entitats del barri que donem suport a aquesta iniciativa.

Us animem a deixar constància que al Poble Nou, més enllà del color de la pell i de la procedència, hi ha les persones. SÍGNEU!

Dades per a la història del Poble Nou

Amb la publicació de *Macosa, la fàbrica del Poble Nou. Historia y lucha obrera. Can Girona-Macosa (1857-1994)*, de Ferran Saro, els antics treballadors de Can Girona segueixen fent història.

El 28 de gener passat, a la Torre de les Aigües, símbol emblemàtic del que va ser l'empresa, ex-treballadors de Macosa, veïnat, representants de la Favb, entitats veïnals i municipals, es van reunir per assistir a la presentació del llibre escrit per Ferran Saro, una persona que hi va treballar. Des del seu coneixement i a partir d'un estudi exhaustiu de la història industrial i social, ens situa en la trajectòria d'una empresa que va des del 1857 fins al 1994.

La presentació va anar a càrrec de Joan Roca, historiador, exprofessor de l'Institut Barri del Besòs i director del Museu d'Història de Barcelona (MUHBA), i de Mercè Tatjer, historiadora, geògrafa i professora universitària, ambdós profundament lligats al Poble Nou en l'àmbit del patrimoni.

El llibre és un recorregut que es remunta al segle XIX i va passant pels canvis polítics, els treballs industrials i d'una manera especial en el dia a dia de la fàbrica, les males condicions laborals, les reivindicacions i lluites obreres, la importància de l'escola d'aprenents i un reconeixement especial i individualitzat d'alguns dels companys que hi van treballar.

Macosa, que va ser un referent al Poble Nou, és també un exemple de lluita laboral i sindical.

Manu Chao a la Flor de Maig

El 24 de febrer passat va venir a tocar a La Flor de Maig, quasi d'incògnit, el cantant Manu Chao. Va ser un concert molt proper i emotiu amb el seu repertori inconformista. Manu Chao de jove quan vivia a França va tocar el sostre de la fama mundial amb la seva banda Mano Negra. Després va optar per desaparèixer per no ser engolit pel sistema mediàtic. Va fer una gira terapèutica per llatinoamèrica de la qual va sortir el seu disc més conegut *Clandestino*. S'amagaïfug de grans escenaris i opta per tocar al carrer en llocs petits com ara l'Ateneu i sense fer publicitat. Vol sentir-se prop de la gent i la seva guitarra sona senzilla, honesta i alegre. Un luxe tenir aquest veí.

Apagueu el llum! El planeta vol dormir

Alguns recordem que les nostres àvies ens deien que hi havia un lladre a l'habitació quan ens hi deixàvem el llum encès. La brutal pujada del rebut de la llum i la necessitat d'estalvi per l'emergència climàtica ens retornen aquestes advertències. Però les grans corporacions d'oficines del 22@ viuen d'esquena a aquesta realitat. Volen mantenir a tota hora la seva presència deixant durant tota la nit tots els seus llums encesos. Diuen que és per facilitar les tasques de neteja. Ni la Llei d'ordenació ambiental ni la Declaració de l'Emergència Climàtica de Barcelona sembla que no posin en qüestió aquest malbaratament. Aquest és el veritable festival de la Llum que dura totes les nits de l'any.

Malestar i conflicte Pere IV torna a sortir al carrer

SOS PERE IV

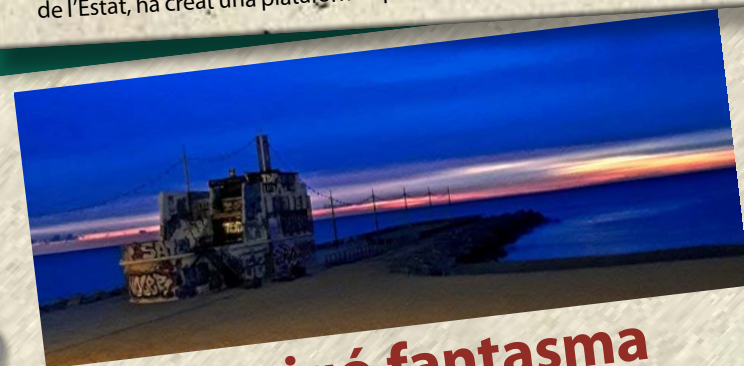

La convivència entre l'oci nocturn i el descans veïnal és font de conflicte constant. I el veïnat del carrer Pere IV fa temps que es queixa d'aquesta realitat, però darrerament la situació ha empitjorat. Després de trucades continuades al Districte i al 112 sense veure que no es modifica res, el veïnat s'ha organitzat en la Plataforma SOS Pere IV.

Aquesta plataforma denuncia els botellots, la brutícia de tota mena que genera, la música a tot volum, els robatoris, les baralles i fins i tot les agressions.

Per fer front a aquesta situació la plataforma ha connectat amb diferents entitats del barri amb les quals ha establert un calendari de reunions per a explicar el problema i demanar suport.

Des de l'AVV del Poble Nou ens fem ressò d'aquest problema i ens sumem a la demanda que cal abordar aquest conflicte i trobar una solució a una realitat que afecta greument el dia a dia i la salut de les persones.

Espigó fantasma

A la platja del Poble Nou, a l'espigó de Bac de Roda hi ha un edifici singular; un restaurant hi tenia una concessió, fins que el temporal Gloria li va passar per damunt. Un edifici que actualment és ja propietat municipal i que conjuntament amb l'estructura de l'espigó conforma un dels espais més singulars del litoral barceloní.

Avui en dia l'edifici és un edifici fantasma, tapiat, brut, com un vaixell a la deriva, sense cap rumb marcat.

Des d'aquestes línies voldria fer una crida a responsables municipals i a administracions amb responsabilitat a la franja costanera perquè obrin un espai de debat amb districte, veïnat i entitats per trobar una sortida digna a aquest magnífic espai: un petit centre d'interpretació del litoral?, un espai expositiu amb un petit espai de bar?... No ho sé, però no podem deixar podrir un espai que s'ha convertit ja en emblemàtic.

Toni Coll

Recuperem el Memorial al Guti

L'any 2008 la Ponència de Nomenclàtor de la ciutat va aprovar la incorporació d'un homenatge a Antoni Gutiérrez Díaz. Ho va fer en resposta a les moltes propostes que havia rebut del món social del país des del moment de la seva mort el 2006.

L'espai triat definitivament va ser el diapasó de la Marbella, un espigó lligat a un barri obrer de la ciutat, el Poble Nou, ple de vida. Un racó on s'uneixen diverses de les aficions que l'Antoni Gutiérrez vivia intensament: la vida de barri, l'oci popular, el passeig prop del mar i la pràctica de la pesca amb canya, que li permetia trobar espais d'intimitat per pensar i reflexionar...

El memorial de la ciutat a Antoni Gutiérrez Díaz consta d'una placa biogràfica al paviment del passeig marítim i d'una placa d'acer Corten on es podia llegir el poema Laberint, que Joan Brossa li va dedicar i que es va collar en un dels blocs de la punta de l'escullera.

El mes de gener de 2020, el temporal Gloria va destrossar part de l'espigó i amb aquest el memorial amb el poema. Posteriorment, el primer trimestre de 2021, les dues puntes del diapasó que formen l'espigó han estat refets i rehabilitats per a l'oci ciutadà; no així encara el memorial engolit per la borrasca.

Des d'aquí demanem a l'Ajuntament la restitució d'un espai reconegut en el catàleg del Consell d'Art Públic de Barcelona (<http://hdl.handle.net/11703/117067>), que honora no sols la figura d'Antoni Gutiérrez Díaz, sinó tota una generació de persones lluitadores, com es deia a l'acte d'inauguració del memorial: «Persones com el Guti simbolitzen l'esforç i el treball de la gent compromesa, democràtica, d'esqueres i catalanista. Som on som perquè hi ha gent que ens ha precedit. Aquest acte de memòria i afecte és també un acte de reconeixement a molts dels ciutadans i ciutadanes de la ciutat».

Dia Internacional de les Dones

Març

Totes les activitats
del 8M a Sant Martí

ja.cat/DiaDonesSM22

Ajuntament de
Barcelona

Districte de
Sant Martí

AMB EL
BON TEMPS
ARRIBEN ELS
BONS OBJECTIUS!

novaicària
ESPORT & FIT

Apunta't al teu gimnàs
de la Vila Olímpica
Apunta't a Nova Icària

Apunta't a Nova Icària i aconsegueix els
teus objectius! Et regalem 1 sessió del
servei de Nutrició + 1 pla d'entrena-
ment amb un entrenador personal.

Av. Icària 167, 08005 Barcelona | Tel. 93 221 25 80 | novaicaria.com | rrpp@novaicaria.com

Ajuntament de
Barcelona

